

ČAS

DANIEL ČERVINKA

ČAS

Daniel Červinka

Motto: Čas neúprosně měří čas.

*Absurdita se rodí z konfrontace mezi lidskou potřebou
a bezdůvodným tichem světa.*

(A. Camus)

1. KAPITOLA

Je jaro a květiny začínají dávat na odiv svou krásu. Celý únor čekám na tuto nádheru. Jarní sluneční paprsky jsou léčivé. Čas se někdy tak nesnesitelně vleče a jindy utíká jako zběsilý. Po ránu ptactvo rozehrává svou úžasnou ptačí symfonii. Je to krásné a uklidňující. Dokonalé – ten rytmus a spousta tónů. Záhada a nekonečno. Ať zemi brázdí tyto tóny. Ptáků se žádné nemoci nedotknou. Budou dál každé ráno koncertovat. Stále je se čemu divit a každé roční období má své kouzlo. A každé roční období je zvláštní a každá holá věta se dá rozvinout.

Každé ráno má svůj význam a čas, který máme, je darem od boha. Je noc, před půlnocí, a tichá jarní modlitba zní. Ať přijde teplo a slunce ať prohřeje po tuhé zimě krajinu. Krajina snů a touhy. Neměň se, řekl mi kdosi. Život tak pádí a čas pádí s ním. Za pár let mi bude padesát. To je síla. Mám jenom svůj malý život a múzy. Múzy – ty, které mě provádějí celým životem – a hudbu, která je mou láskou od dětství. Měl jsem moc štěstí a za to děkuji. Zažil jsem i hodně pádů, ale vždy jsem se zase zvednul. Tolikrát jsem něco zkazil a zase něco nového našel. A to je štěstí. Moc velké štěstí. Dostal jsem velké dary a za to děkuji. Mohu psát a vyjádřit se písmem. Pohybovat se. Svoboda, láska a pravda.

2. KAPITOLA

Dočítám básnickou sbírku svého přítele a je mi fajn. Je krásná jako on. Má v sobě lásku básníků. Před poslední básní jsem si dopřál doutník a kávu. Absurdita je bezčasí a vyvěrá z hlubin temnot. Temnota je zlo v lidské duši. To je asi to nejhorší, co může člověka potkat. Prázdnota. Prázdnota je bezčasá a je slyšet každou sekundu. Vteřina zapomnění a pád do hlubin dějin.

Je půlnoc a já opět nahlížím do hlubin své duše, abych odtamtud vypsal vše zlé a prohnilé, co mě trápí. A odvádí mě od snů plných dále.

Venku prší. Letošní chladné jaro je zvláštní. Kam oko dohlédne, všude hloupost a hlupáctví. Lidé nepoužívají zdravý rozum a nejhorší je srážka s blbcem, ale o tom psát nechci. O tom už bylo napsáno tolik, bylo by to naprosté klišé.

Kam se poděla ta euforie porevolučních let? Zemi teď šíří pandemie a tupost. Jsou slyšet vlaky, které vezou automobily. Všude jícny továren a hal. Orná půda mizí. Auta, kam se člověk podívá.

Kotel pomalu vyhasíná a já se těším na spánek a zítřejší den – co nového přinese?

3. KAPITOLA

Občas si připadám jako zatoulané kotě, které neví kudy kam. Svět je tak rozmanitý, až se člověku točí hlava.

Kam lidstvo vlastně směřuje? Leda tak do hajzlu... Co je mi vlastně do toho? Svět stejně nezměním.

Jako mladý jsem měl obrovskou touhu to dokázat. Změnit svět, ale teď už ne. Svět změnil mě. To je paradox. Kupodivu jsem za to rád. Přijímám vše nové s pokorou a láskou k člověku i ke světu. Mám chuť a radost ze života a za to moc děkuji.

Svítání, to je ten krásný čas, kdy se rodí nový den – zázrak.